

מאורות השבת

שע"י המכון התורני המאיר ירושלים

חוקת - תשפ"ב | גליון יז | עורך ראשי: הרב נעם יעקובי שליט"א

מכון התורני "המאיר" (ירושלים יפו 208 ק"ג) מציע שירותי הקלדה, הגה"ה, עריכה, עימוד ועיצוב ברמה מקצועית - לספרי קודש, חוברות, עלונים. לפרטים: 0504108058 (בין 9:00 ל-18:00) yoelf@asiatec.co.il

דבר בעתו מה טוב

הרב נעם יעקבי

מעלת חודש תמוז

מחזירים את ענני הכבוד? אם אנחנו מתחזקים בדרכו של אהרן הכהן, אוהב שלום ורודף שלום, יש לנו כיפת ברזל וענני הכבוד כשמם כן הם, שכל אדם ינהג בכבוד גדול כלפי חברו! ומצוה גדולה בקיץ, זה "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם". כל הידור בזה, לנקוט בכל אמצעי הזהירות שיש בכל נושא בכל טיול ובכל מתקן.

ולכוון בכל טיול ובכל הנאה שיש לנו - לשם שמים! ואז גם הטיול ייהפך למצוה גדולה, נדע שהבורא שמח שאנחנו נהנים, ונדע גם לשמח את הבורא. או אז כל הנופש יהיה זכות גדולה שתסנגר עלינו. הנופש עצמו יהיה מליץ יושר עלינו ביום הדין.

יהי רצון שנזכה לכל הברכות ופתיחת כל השערים לטובה, ואך טוב וחסד ירדפנו כל ימי חיינו, אמן.

ראש חודש תמוז הוא יום הולדתו ופטירתו של יוסף הצדיק, ואשרי למי שמתגבר בכח הצדיק הזה בחודש הזה.

ובכלל, הרי תמוז ראשי תיבות זמני תשובה ממשמשיך ובאין, כלומר, כולם מתעוררים באלול, אבל מי שמתכוון לשנת התשפ"ג הבעל"ט כבר בתמוז, הוא יכנס ראשון בדין ומקדים את כל העולם, וממילא בוודאי ייצא זכאי בדין, ויקבל שפע בגשמיות וברוחניות כנגד כל העולם שמתעורר כמה ימים לפני ראש השנה.

ועיקר ההכנה היא בלימוד מוסר ולעשות הפוך מכל מה שהרחוב עושה, ובפרט בזמן הקיץ והחופש כגון להתרחק מסרטים אפילו כשרים, וגם בזמן הנופש לחטוף זמן לתורה.

בפרשת השבוע מסופר על מות אהרן הכהן הגדול ואז נסתלקו ענני הכבוד שהיו הכיפת ברזל של כלל ישראל. אז איך

יראה עליונה ויראה תחתונה

בני ישראל עובדים את השי"ת מחמת יראת העונש כדכתיב (שמות טו, טו) "אז נבהלו אלופי אדום", מחמת יראת העונש שראו אשר סוס ורכבו רמה בים, והיו סבורים אשר גם בני ישראל עובדים את השי"ת ביראה זו, ומחמת זה שאלו מה המצוה הזאת, ומה טעם יש בה, היינו כיון שהמצוה היא בלא טעם. אבל האמת היא שישראל היו עובדים להשי"ת ביראת הרוממות.

וזה מרומז בפסוק "זאת חקת התורה אשר צווה ה'", אין אנו עובדים את השי"ת מחמת יראת העונש, אלא בגין דאיהו רב ושליט (אביר יעקב סדיגורה).

אית יראה ואית יראה (תיקוני זוהר ת"ל ע"ג), אית יראה תתאה והוא יראת העונש, אשר עובד את השי"ת ועושה מצוות מחמת שירא שלא יבוא עליו עונש, ואית יראה עלילאה יראת הרוממות, אשר עובד את השי"ת בגין דאיהו רב ושליט.

וההבדל ביניהם הוא, שזה שעובד את השי"ת מחמת יראת העונש מחלק בין מצוה למצוה, היינו המצוה שעונשה גדול עושה בזריזות יותר מן המצוה שאין עונשה גדול, אבל זה שעובד את השי"ת ביראת הרוממות אין הבדל אצלו בין מצוה למצוה.

והנה המלעיגים אשר היו בדור המדבר היו סבורים אשר

'אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני'

חקקתי ואין לך רשות להרהר, ומבואר לכאורה שאינה רק במעשה, ולא בעיון וחקור דבר.

אבל האמת, שגם במצות פרה אדומה, ישנה מצוה לחקור ולדרוש, כי כל זמן שאין מעיינים בענין, יוכל אדם לחשוב שאם היה מעיין בו היה מבין טעם הדבר וסברא, ולכן מצוה לחקור ולדרוש ולעיין בכל לידע שאי אפשר להבינה ואי אפשר לחקרה.

וזהו שאמר 'אמרתי אחכמה', לעיין בחכמה, והיא רחוקה ממני,

אמרו חז"ל במדרש רבה (פ"ט, א), "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני" (קהלת ז, כ), אמר שלמה המלך ע"ה, דרשתי וחקרתי ושאלתי, והיא רחוקה ממני.

ויש לדקדק בלשון המדרש, שאמר, 'דרשתי וחקרתי ושאלתי', ולכאורה היה לו לומר תחלה, 'שאלתי', ודרשתי וחקרתי, כפי הסדר.

וביאר הכתב סופר, דהנה כל מצוות ה' עיקרן במעשה, וגם מצוה לחקור ולעיין בטעמן, ואילו בפרה אדומה נאמר, 'חקרה

שמעמיק יותר יבין כי אי אפשר למצא. והן דברי המדרש, 'אמרת אחכמה והיא רחוקה', שתכלית של 'אחכמה' היא שהיא רחוקה, ולא ככל שאר מצוות שתכלית העיון לקרב אל השכל, ובפרה אדומה נהפוך הוא. ואמר 'חקרתי ודרשתי', שתכלית חקירה ודרישה היא 'ושאלתי', כדי שאשאל ויושאר הדבר בקושיא ובלי תירוץ והבנת טעם לשבח.

מאת חזקי ויזל

סיפורי צדיקים

שרוחו קצרה עד שבניית ביתו תושלם במלואה, והוא הפנה עורף לאזהרתו של הרב. השבת הראשונה הגיעה, ובעיר השתרר בבת־אחת שקט מופתי, לאחר שבוע שלם בו נשמעו כל העת קולות הבנייה. הבונים כולם שבתו ממלאכה ובעיר השתררה אורה קדושה ונעלית של שבת המלכה, אלא שלפתע התעוררה מהומה גדולה. "בביתו של העשיר ממשיכים לעבוד כרגיל", סיפרו כמה עדי ראייה, ותיהום כל העיר. תוך פרק זמן קצר מאוד

הובאו הדברים לידיעתו של רבי עקיבא, והוא שלח מיד את משמשו להזהיר את העשיר לבל יהין לבנות בשבת. אולם דבריו של הרב נפלו על אזניים ערלות, והעשיר הגאה אף לא טרח להאזין לדבריו של שליחו של הרב. עד כה וכה חלפה לה השבת, וכל בני העיר המתינו בנשימה עצורה לשבת הבאה. ימות השבוע עברו ביעף, והנה פרשה השבת שוב את כנפיה על היקום כולו. פרידלנד כלה מתכנסת

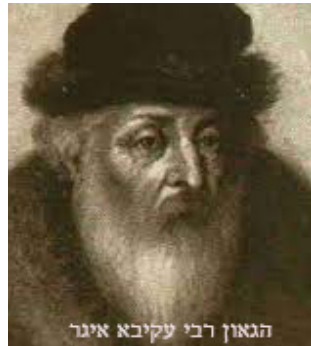
באוירת הפסגות של השבת, למעט ביתו של העשיר העיקש, שממשיך לעשות שבתו חל, וביתו המפואר ורחב הידיים הולך ונבנה בצעדי ענק, תוך כדי רמיסת כבוד השבת בריש גלי. ובעוד בני הקהילה שבים מבתי הכנסיות בסיום תפילת ליל שבת, נשמע קולו הרם של השמש, המכריז בקול רם את דבר האיסור שהטיל הרב על בניה בשבת, ואת הכרזתו סיים במשפט הנוקב כל־לב: "וכל הפורץ גדר - ישכנו נחש". פלצות אחזה את בני הקהילה למשמע אזהרתו המפורשת של הרב, אולם על הגביר לא השפיעו הדברים כלל. להיפך, בזכות היותו אחד מראשי הפרנסים בקהילה, הודיע לשמש המכריז, כי מעתה ואילך לא ייצא בהכרזות בעיר, טרם יביא את דבר הנוסח אליו. בעצת רבי עקיבא הגיע השמש בערב השבת הבאה אל ביתו של העשיר ובידו נוסח הכרוז, אלא שהגביר מחק בשאט־נפש את שורת הסיום "וכל הפורץ גדר - ישכנו נחש", ושוב המתה העיר לשמע חוצפתו של העשיר בן הבליעל.

למחרת, ביום שבת־קודש, עלה רבי עקיבא איגר על בימת בית המדרש ונשא דרשה נוקבת ומאלפת בחובת שמירת השבת, וסיים את דבריו הנחרצים בהבטחה, "שמי שיימרה את דברי ויבנה בשבת, לא יתקיים הבית ההוא". גם אזהרה זו לא ריככה את ליבו האטום של העשיר, וביתו המשיך להיבנות גם בשבתות הבאות ללא הרף. לא עברה תקופה ארוכה מאז נחנך הבית ההדור והמרווח, ולפתע הזדעזע אחד הכתלים שבבית ונפל

כדי שידע שהיא רחוקה ממני. ולא באמונה וידיעה לבד, רק בחכמה אדע ואבין שאי אפשרי לעמוד על טעמה. ואמר שהוא רחוק ממה שהיה, שגם קודם העיון נודע לי שהיא רחוקה, כי הקרא מעיד עליה 'זאת חקת', אבל על ידי העיון הוא רחוק יותר ממה שהיה, כי התבוננתי בחכמה שרחוקה היא, עמוק עמוק מי ימצאנה. כי לפעמים חושבים מחשבות וסבור שמבין הדבר, וכשמתעסק יותר רואה כי טעה וסותר דבריו, וכל

וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים (במדבר כא, 10)

שנת תקס"א, רבן של ישראל, מרן הגאון רבי עקיבא איגר זצוק"ל, מכהן אז ברבנות בעיר פרידלנד שבפרוסיה המערבית, עיר רבנותו הראשונה. במהלך השנה, שהה לאורך תקופת זמן מסויימת בעיר ליסא, בה התגורר חותנו רבי יצחק מרגליות, שנפטר שנה לפני כן בכ"ו באדר תק"ס, ואליה נסע בכדי לטפל בחלקת עזבונו. בזמן שהותו בליסא, הגיעה לאזניו הידיעה המחרידה

הגאון רבי עקיבא איגר

והכואבת על שריפה גדולה ועצומה שפרצה בעירו פרידלנד, ועשתה שמות בבתי העיר. באותם ימים, היו רוב בתי המגורים בנויים מעץ, ומידי שנה כמעט היו פורצות דליקות אש, ובתים רבים היו נהפכים למאכולת אש. לא פעם היו גם אבידות בנפש רחמנא לצלן, ולעיתים עלו בלהבות האש עיירות שלמות וכמעט לא נותר בהן דבר, אך למרות כל התלאות והיסורים הקשים, התנערו יהודי הקהילות מאפרם כעוף החול, ובכוחות

משותפים הקימו מחדש את בתיהם, כאשר כל הקהילות היהודיות מכל ערי וישובי הסביבה מקרוב ומרחוק היו נחלצות לעזרתם ומסייעות בממון ובגוף לתקומתה של הקהילה החרבה. כך היה גם בפרידלנד, עם שוך הדליקה הגדולה שהפכה את רוב בתי העיר, לגל של אפר ורמץ מעלה עשן. התושבים, ישבו וביכו מרה את רכושם שנמוג בעשן, ופכרו אצבעות מחוסר יכולת להשתלט על האש העקשת ומרוב ייאוש, וכשסוף־סוף דעכה האש הגדולה, נותרו רבים ללא קורת גג לראשם. הצדיק רבי עקיבא אייגר שב מיד לביתו, ונרתם ראשו ורובו למען מוכי השריפה ונפגעה. הוא הריץ מכתבים לכל הקהילות, התרים עשירי עם ושועי ארץ למען העניים שאין ידם משגת לבנות את ביתם מחדש, ועד מהרה החל להישמע קול הלמות פטישים, והעיר כולה נכנסה לקלחת של בניה מחודשת.

עם תחילת הבניה, יצא הכרוז מביתו של רבי עקיבא והכריז: "כל מי שבונה את ביתו מחדש, עליו להתנות עם הקבלנים שלא לעבוד בשבת־קודש, חלילה. אולם, אין לגרוע ממשכורתם של הפועלים על אי הבניה בשבת, ויש לשלם להם על כל ימות השבוע". בני פרידלנד כולה, היו כולם יראים ושלמים, המדקדקים על קלה כבחמורה, ולא היה אחד מהם שהעז חלילה לחלל את השבת בפרהסייה. לפיכך, התקבלה הוראתו של הרב הנערץ על כל בני הקהילה ללא עוררין, אולם אחד היה יוצא מן-הכלל. היה זה העשיר הגדול בעיר, בעל המאה ובעל הדיעה,

כל הבית המפואר ולהתחיל שוב את הבנייה מהיסוד. הדבר היה לנס ולפלא, שכן כל הבתים בעיר נבנו באותה תקופה והקורות כולן נרכשו מאותם ספקים, ובאף אחת מהן לא שלטה רימה ותולעה, למעט אלו שבביתו של העשיר שפרץ גדר. אך גם לאחר שהבית נבנה מחדש, פחד העשיר לגור בבית, שמא תשלוט בו קפידתו של רבי עקיבא איגר, והוא מכר אותו לאחד מתושבי העיר, והוא עצמו [הגביר] השתקע בבית אחר. ויהי הדבר למשל ולשנינה ולאות זיכרון לדורי דורות בקרב בני העיר, כי צדיק גוזר והקב"ה מקיים.

על צידו. לחרדתו של בעל הבית התברר, כי הקורות שתמכו בקיר היו רקובות עד היסוד, והריקבון שפשה בהן מוטט את יסודות הקיר כולו. תחילה התנחם העשיר בכך שרק בקיר אחד אירע הנזק, אולם לאחר שמומחים גדולים הובאו אל הבית התגלה גודל האסון. התברר, כי כל הקורות כולן בכל רחבי הבית, מהמיסד עדי-הטפחות, כולן רקובות וחסרי תקנה. "מהרו והימלטו מן הבית, אם חייכם יקרים לכם" הזהירו המומחים את העשיר ובני ביתו, והללו נמלטו בבהלה מהבית בעור שיניהם. לנגד עיניהם הנדהמות של בני העיר, נאלץ העשיר להרוס את

אכתי לא מסביר הדבר את המחלוקת הרשעית שבלב, אלא נראה כ"טענה" מובנת מיהא."

רוח הקודש הופיע בבית מדרשו...

פעם אחת קרא הגאון הצדיק רבי דוב קוק שליט"א לא, ואמר לו "תתקשר לפלוני כי רוצה אני לשוחח עמו", ואז אמר לו הרב שליט"א **כמה פסוקים של קדושה וחיזוק וכו', וסגר הטל'**. ולא היה ברור כלל מה רצה הרב שליט"א בהנהגה זו, ובפרט שהיה זה בתוך בית הכנסת, וכידוע הרב שליט"א מקפיד מאד שלא לדבר בבית הכנסת ובפרט בטל' וכו'.

ושוב התקשר אותו אדם ואמר, הלא תדע שהרב שליט"א הוא בעל רוח הקדש מובהק, כי ממש באותו רגע שהתקשר אלי, היה לי נסיון גדול עם כלי המשחית אשר בידך, וכפסע ביני ובין המות, **ובא הרב שליט"א כמלאך המכה עלי ואומר לי גדל, צא ממוחין דקטנות ופיתויי היצר, ועלה לגדולה באהבת ה' לעם סגולה, ותן שיר שבח ותהלה, על כל מעלה ומעלה, אשר כבר נמצאת בך מיום היותך בהאי עלמא ללא שום טרחה ופעולה, ותן דעתך שלא תקלקל ותחריב את כל יקר תפארת וגדולה.**

אי"פון זשאר מרעין בישיין

דעת הרב שליט"א שיש איסור חמור בכל רגע שאדם מחזיק בכיסו מכשיר שאינו כשר. ולאחרונה דיבר עם כמה מהסובבים אותו, שיש להתרחק מזה כמטחוי קשת. ועובדא הוה באחד מנכדיו של הרב שליט"א שרגיל לצעוק על בעלי אייפונים וכו', והתלוננו עליו אצל הרב שליט"א, ואמר לו הרב שליט"א, כיון שאתה זועק מהלב כי זה כואב לך שעושים איסור, אכן יש לך להמשיך בדרכך ולא לחשוש משום אדם.

לאיזה עומק שפל יכולה להביא המחלוקת

כתיב בפרשת קרח (במדבר טו, ד) "וישמע משה ויפול על פניו".

ובסנהדרין (קי ע"א) איתא, מה שמועה שמע, אמר רבי שמואל בר נחמני א"ר יונתן, שחשדוהו מאשת איש, שנאמר "ויקנאו למשה במחנה", א"ר שמואל בר יצחק, מלמד שכל אחד ואחד קנא את אשתו ממשה [כל אחד אמר לאשתו 'אל תסתרי עם משה'], שנאמר, "ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה". ופירש רש"י, יצא מחוץ למחנה שלא יחשדוהו עוד. ובפירושו רש"י על התורה על הפסוק "וישמע משה ויפול על פניו", כתב, **"מפני המחלוקת"**, ולכאורה נראה פשט המקרא כמו שכתב רש"י, כי העיתוי המפורש בתורה הוא ה'מחלוקת'.

והעירו, למה רש"י לא פירש כמ"ש בגמ' בסנהדרין הנ"ל, שנפל על פניו משום שחשדוהו באשת איש.

והגאון הצדיק רבי דוב קוק שליט"א כתב, שאדרבה, יש להקשות שדברי הגמ' הם ממש עוקרים את פשט המקרא, [הגם שהובא בגמ' אסמכתא לפרש הענין]. ושוב כתב הרב שליט"א תשובה נפלאה, המשלבת את דברי רש"י עם הגמרא יחדיו, [היינו פשט המקרא עם דרשת חז"ל], שיש בה מוסר נוקב על גנות וסכנת המחלוקת. וז"ל: ומשמע שזו כוונת רש"י, שהרי לא שייך לחשוך במי שפרש מן האשה טפי מכל העולם - בחשד כזה, ורק אם יש כבר טינא של מחלוקת בלב, בונה ה"מדמה" את החשד הזה לטובת המחלוקת, [כידוע לבעלי מידות רעות...], וזהו שפירש רש"י "מפני המחלוקת", היינו, דמה שכתוב בגמ' שחשדוהו מאשת איש, אינו אלא מפני שכבר חולקים עליו מפני גאוותן הדקה, ואי לאו האי חשד, אלא רק כפשוטו,

אין אדם יכול להיות ממקיימי התורה אלא אם כן ממית עצמו עליה

למסור עצמו למיתה אלא על שלש העבירות החמורות, ובשאר מצוות התורה אנו מצווים "וחי בהם" ולא שימות בהם.

ופירש ה'חתם סופר' בכוונת דבריהם על פי דברי הרמב"ן בפרשת כי תבא על הפסוק (דברים כז, כו) "ארוור אשר לא יקים את דברי התורה הזאת", שהביא את דברי הירושלמי בסוטה (פרק ז ה"ד) 'אשר לא יקים את כל דברי

"זאת התורה אדם כי ימות באהל כל הבא אל האהל וכל אשר באהל יימא שבעת ימים". (במדבר יט, יד)

איתא בגמרא שבת (פג, ב): אמר רשב"ל, אין דברי תורה מתקיימים אלא במי שממית עצמו עליה, שנאמר "זאת התורה אדם כי ימות באהל".

הנה מאמר זה על כרחך אין לפרשו כפשוטו, שימסור האדם גופו למות על עסק התורה, שהרי אין האדם רשאי

עבירה, ומי שאינו עושה זאת הרי הוא בכלל 'ארור אשר לא יקים'.
 אמנם לדבר זה דרושה מסירות נפש הרבה, כי המוחים נגד הרשעים שנואים מאד בעיניהם, ואין אדם יכול להיות ממקימי התורה אלא אם כן ממת עצמו עליה, דהיינו שאינו מתחשב כלל בשנאת הרשעים, ומוכן למסור נפשו למען התורה, ללחום נגד הרשעים ולמחות בידם, אבל אלה המפחדים לומר תוכחה מחמת פחד העם, אין התורה מתקיימת על ידם, וזוהי כוונת אמרם אין התורה מתקיימת [אשר לא יקים] אלא במי שממת עצמו עליה.

עולם עראי

צדיקים יעמוד, היינו הפוכן של רשעים בא כשאננם בעולם, לעולם הבא יקבלו עונשם, 'ובית צדיקים הוא עולם הבא יעמוד, כנ"ל.
 וביעקב כתיב (בראשית כה, כז) "איש תם יושב אהלים", על ידי זה ששם אל לבו כי רק יושב אהל ארעי בעולם הזה וימי אדם כצל עובר, לכן היה "איש תם".
 והיינו "אדם כי ימות באוהל", שתמיד הוא רק באהל, ועל ידי זה מקריב עצמו לה' וממת עצמו על דברי תורה. וכמו שאמרו חז"ל (תמיד לב, א) כל הרוצה שיחיה, ימת עצמו בעולם הזה, וישיג חיים ארוכים לעולם הבא.

התורה הזאת, וכי יש תורה נופלת וכו', אמר רב אסי בשם ר' תנחום בר חיאיא, למד ולימד ושמר ועשה והיה סיפק בידו להחזיק ולא החזיק הרי זה בכלל "ארור אשר לא יקים וכו'", ואפילו היה צדיק גמור במעשיו והיה יכול להחזיק התורה ביד הרשעים המבטלים אותה הרי זה ארור, עכ"ד הרמב"ן. וכן מבואר בגמרא (שבת נה, א), שבשעת החרבן פגעה מדת הדין אף בצדיקים גמורים שקיימו את כל התורה מא' עד ת' מפני שהיה בידם למחות ולא מיחו.
 הרי מבואר מדברי הירושלמי, שקיומה של תורה תלוי באותם הגודרים גדר ועומדים בפרץ למחות בעוברי

"ואת התורה אדם כי ימות באוהל". (במדבר יט, יד)

ואמרו חז"ל (גטין ז, ב), אלו תלמידי חכמים שממיתים עצמן על דברי תורה דכתיב "אדם כי ימות באוהל וכו'".
 ביאר ה'כתב סופר' הטעם שאמר הכתוב 'באוהל', כי תלמידי חכמים עולם הזה טפל הוא להם, כי זוכרים תמיד שאינו רק לשעה ומחליפים עולם עובר בעולם עומד, וכמו שאמר דוד המלך (תהלים לט, יג) "גר אנכי עמך כו'".
 וידוע דעולם הזה כאוהל ארעי, ועולם הבא נקרא 'בית'. וזה שאמר הכתוב (משלי יב, ז) "הפוך רשעים ואינם ובית

מי שיכול לקדש את ה' ואינו עושה כן זהו גופא עבירה

שהיה יכול לקיים מצוה ולא קיים.
 וכמו שפירש רבינו הגר"א את דברי התנא באבות (פ"ג מ"א) "ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה", ש"דין" הוא על העבירה עצמה, ו"חשבון" הוא תביעה נוספת על מה שלא קיים מצוה בזמן זה שעשה עבירה, ומשפטי ה' הם תהום רבה (מרו הגר"מ שטרנבוך שליט"א).

"ויאמר ה' אל משה ואל אהרן יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל לכן לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם". (במדבר כ, יב)
 "יען לא האמנתם בי להקדישני". ומבואר בזה שחטא מי מריבה היה שלא קידשו את ה'. ואף שלא חיללו את ה', אבל עצם הדבר שהיה להם אפשרות לקדש את ה' ולא קידשו, זה גופא חטא, והקב"ה תובע את האדם גם על מה

גודל החיוב לפעול למען הצלת נפש אחת מישראל

שניידער זצ"ל היה רגיל להביא את דברי חז"ל אלו ללמוד כמה חביבה נפש אחת לפני הקב"ה עד שכל עם ישראל נתחייבו לפעול להצלת נפש יחיד, וביאר שהדברים ק"ו, שאם על שפחה שהיא פשוטה ובזויה ביותר, צריכים כל ישראל מסירות נפש כדי להצילה מטומאה, כ"ש שצריכים כל ישראל לצאת למלחמה במסירות נפש כדי להציל יהודי אחד מסכנה רוחנית (הגר"מ שטרנבוך).

"וישמע הכנעני מלך ערד ישב הנגב כי בא ישראל דרך האתרים וילחם בישראל וישב ממנו שבי". (במדבר כא, א)
 "וישב ממנו שבי", אמרו חז"ל שאינה אלא שפחה אחת. ומבואר שאף שלא היתה אלא שפחה אחת מ"מ יצאו כל ישראל למלחמה כדי להצילה - וכמבואר בהמשך הפסוקים דכתיב "וידר ישראל נדר לאמר אם נתון תיתן את העם הזה". והגה"צ רבי משה

קול צהלה ורינה שפתינו אז תרננה

בשם חברי המערכת עורכי העלון הקדוש ורבני מנהלי וחברי "מכון המאיר" היקרים, הננו מתכבדים להגיש טנא מלא ברכות מאליפות, מעומק ליבנו, לחבר המערכת הוותיק והבלתי נלאה, העומד לימין המערכת ככל עת ועונה, זוכה ליזום ולארגן כינוסי הוד לעיתים קרובות לחברי המכון הנפלאים עד לפרטי פרטים, איש חי ורב פעלים לתורה להסידרות לחסד ולתעודה, פאר מקדושים,
 חזקי ויזל שיחי,
 לדגל שמחת נישואי אחיו החתן המופלג, אוצר כלי חמדה, בנימין זאב הלוי ויזל שיחי, שתתקיים בשעטו"מ ביום ד' ל' סיוון באולמי "רויאל" בכני ברק.
 יתן השי"ת שיזכה לראות אושר ברכה והצלחה בכל פעליו המרובים, ולשמחות לרוב במעונו ובמשפחתו, וכי סיעתא דשמיא מרובה תלווה אותו תמיד על כל צעד ושעל, ויזכו הוא וכל בני משפחתו לכל מילי דמיטב, אמן.